На білі дуги сніжаних, високих гір
схиляються вечірні зорі,
і бір гуде, неначе туркіт давніх лір,
похованих в снігах історій.
А серце в мене гіркне, ниє і болить,
когось чекаючи з учора,
але не хоче уважати навіть ні на мить,
про що туркоче бір на горах.
І я хоч і не знаю, відки повійне
із-за гаїв висока хуґа,
але вона, я знаю, викличе мене
жаданого стрічати друга.
І я побачу крізь стихію в чужині
і крізь байдужість цю навмисну
ті радощі, що предчуваються мені,
і друга до грудей притисну.
Але щипає і морозить ноги сніг,
і поїзд тужить у долині,
що все життя моє спинилось без доріг
в недомальованій картині.
А я між небом зоряним одягнений в кожух
і між землею сам надворі,
мов здавлений у палітурках двох лежу
нігде не читаних історій
з бажанням, щоб жадана діва без розмов,
а під гітарний тільки туркіт
взяла мене поцілувала й потім знов
поклала тихо в палітурки.
І я аби від поцілунку тихо став
в порожній книзі невмирущим
і шепотів про серце чуле та вуста
всім читачам своїм грядущим.